

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Commentarii Exegetici In Apocalypsim Ioannis Apostoli

Viegas, Brás

Parisiis, 1615

Alia de quatuor præcedentibus Angelis probabilis expositio ad Constantini Magni imperium pertinens commemoratur. Sectio. III.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39261

arboribus, quoad usque signemus seruos Dei nostri in frontibus eorum. Clamasse Dei fecisse dicitur: etenim aduentu suo fecit, ut Romani ab infestatione generis humani cessarent, iseret que pax per uniuersum orbem, sicut dicit Psalmista Psal. 71. Orietur in diebus eius iustitia, & abundantia pacis: donec semina fidei per uniuersas gentes spargentur, ac signaculo fidei ij, qui preordinauerant ad uitam eternam, signarentur. Hæc Ambrosius.

Alia de quatuor præcedentibus Angelis probabilis expositio ad Constantini Magni imperium pertinens commemoratur.

S E C T I O. III.

I. Quamuis ea, quam superioribus sectionibus tradidimus, communis sententia nobis reliquis omnibus excellere videatur, non reiicienda tamen videtur illa, quæ hanc visionem ad Constantini imperium refert: quo tempore mirè in modum religio Christiana floruit, & in omnes Romani Imperij prouincias propagata est, quam idcirco prætermittendam non duximus: eam tradunt, ac sequuntur Lyranus, Petrus Aureolus, Cardinalis, & alij. Vt etò melius intelligatur, meminisse oportet exiis, quæ superiori capite diximus, Diocletianum, & Maximianum postquam per viginti annos imperij clauum tenuerant, esse eodem die imperio abdicasse, & in suum locum imperatores nominasse Constantium cognomento Chlorum, & Galerium Maximianum cognomento Armentarium: tunc verò prouinciis inter se distributis Constantium quidem Occidentis, Galerium autem Orientis imperia, Africam præterea, & Italiam obtinuisse. Illud etiam replicare oportet Constantio eo tempore defuncto successisse in imperiū Occidentis Constantinum eius filium: Galerium autem partiendi laboris causa Cæsares appellasse Seuerum, quem Italia, & Africa præfecit, & Maximinum ex sorore nepotem, cui imperium Orientis commisit, Græciam, & Illyricum sibi reseruans, & ipsam supremam Imperatoris potestatem, cui duo illi Cæsares essent subiecti: ubi iam cernis orbis imperium simul à quatuor Imperatoribus eodem tempore administratum, videlicet à Constantio, & post eius mortem à Constantino, Galerio, Maximino, & Seuero. Denique repetendum est milites prætorianos, qui Roma erant, absente Seuero, cuius illis administratio displicebat, Imperatorem appellasse Maxentium Maximiani, qui imperio renuntiauerat, filium: atque adeo quinque iam erant Imperatores, si Cæsares numeres: cui rei cum Seuerus obuiam ire pergeret, casum occubuisse: itaque Galerius eius loco appellato Cæsare, Licinio aduersus Maxentium ire parat, sed re infecta in Illyricum reuertitur, ibique moritur: quo mortuo Licinius se Imperatorem nominauit.

II. Igitur per quatuor Angelos intelligendos aiunt quatuor illos Imperatores, Galerium, Maximinum, Seuerum, & eo mortuo Licinium, & Maxentium, qui in quatuor angulis terræ, id est, in omnibus suæ ditionis prouinciis Ecclesiam diuexabant. Etenim Licinius, quamuis initio pacificus fuerit, postea tamen acerrimus euasit fidelium persecutor, quamquam verò impij fuerunt nihilominus appellatur Angelus, id est, ministri persecutionis. Visi sunt tenere ventos, ne flarent super terram, neque super mare, neque in vllam arborem, quia eò tempore impediabant prælatos, Doctores, & conuocatores Ecclesiæ, ne Christi fidem prædicatione disseminaret: imò ut ne ipsos quidem fideles etudirent, qui non solum in terra habitabant, sed metu persecutionis in remotissimas maris insulas fugiebāt, & sese etiā abdebant in syluas: quâ ob causâ fit hoc loco mentio terræ, maris, & arborū.

Lyranus, Petrus Aureolus, & alij.

Quatuor Angeli, quatuor sunt Imperat.

Cur hoc loco terre maris, & arborum fit mentio.

Postquam verò Ioannes vidisset quatuor illos Angelos stantes super quatuor angulos terræ, tenentēque quatuor ventos terræ, ne flarent super terram: vidit etiam alterum Angelum ascendentem ab ortu solis habentem signum Dei viui, qui clamavit voce magna quatuor superioribus Angelis. *Nolite, inquit, nocere terræ, & mari, quoad usque signemus seruos Dei nostri in frontibus eorum.* Hunc Angelum putant esse Constantinum Magnum, qui quatuor prædictos Imperatores ad Ecclesiam persecutione cohibuit: is enim Maxentium, tamen si fratrem Faustæ uxoris suæ tyrannicè Romæ imperantem accersitus ex Gallia à Senatu inuito fœdere cum Licinio, collocatâ que illi Constantia sorore, coacto exercitu, animatus que cælesti signo crucis diuinitus ipsi in cælis ostenso collatis signis profligauit. Tunc verò quamprimum Constantinus commouit Licinium, ut in defensionem catholicæ fidei conspiraret: de eadēque re literas scripsit ad Maximinum Orientis Cæsarem, quibus etiam inuitus paruit: reliqui etiam à persequenda Ecclesia destiterunt: imò antè hanc victoriam iam Galerius de Constantini consilio persecutionem cessare mandauerat rescissis omnibus legibus, quas contra Christianos antè tulerat. Præterea Maximianus Constantini socer iterum ad imperium reuerti cupiens, Constantinumque decernens per prodicionem oberuncare, detectis infidiis fuerat iussu Constantini interfectus. Diocletianus etiam, quod crederetur fauere Maxentio asperioribus Constantini, & Licinij literis reprehensus prætristitia dicitur obiisse: aut, ut alij volūt, se ipsum veneno peremisse. Denique ipsum Licinium aduersus Christianos iterum se uientem Constantinus bello primum vicit: deinde occidi præcepit: tunc verò summa imperij vni Constantino cessit. Itaque rectè dicitur Constantinus clamasse quatuor Angelis, ne terræ, mari, arboribusque nocerent, quia omnem Ecclesiæ persecutionem magnitudine animi admirabili, & potentia compressit, & quasi imperiosè clamauit quatuor Imperatoribus nominatis, ne Ecclesiæ nocerent, cum eorum aduersus Ecclesiam conatus non solum retardauit, sed etiam repressit, dispulsisque præcedentium temporum tenebris noua luce Ecclesiæ cælum serenauit: quam ob causam apparuit ascendens ab ortu solis, quia instar solis orientis lucem seculi Ecclesiæ attulit. Denique quod subiungitur, *Habentem signum Dei viui*, clarius est, quàm ut explicari debeat: quis enim nescit Constantino crucē dominicā, quæ hoc loco signū Dei viui appellatur, diuinitus in cælo ostensam fuisse, ipsumque Constantinū vexillū quoddā militare, quod labarū dicebatur in formā crucis efformasse, quod in præliis præferri mādauit: quæ omnia, quia illustrissima fuerūt, & ad hanc visionē intelligendā maximè pertinent, peculiarè per se sectionē desiderāt.

Angelum signum Dei habentem, Constantiniū patet aliqui.

De vexillo crucis, quod Constantino Magno diuinitus in cælo apparuit.

SECTIO IV.

Narrantigitur Eusebius lib. 1. de vita Constantini, Niceph. lib. 7. cap. 29. Zonas in Constantino, Senatum, populūque Romanum Maxentij tyrannide incitatum Constantinum in Gallis agentem per oratores obsecrasse, ne urbem imperij matrem, & caput negligeret, sed eam à Maxentij sequitia ac tyrannide liberaret: ea legatione Constantinum commotum scripto, & coactu exercitu in Italiam aduersus Maxentium contendisse. Quoniam verò haud ignorabat sapiens piusque Imperator potiore sibi auxilio opus esse, tum quodd multò ma-

Eusebius. Nicephor. Zonas.